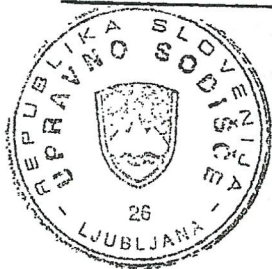

ODLOČBA JE PRAVNOMOČNA
UPRAVNO SODIŠČE RS, LJUBLJANA

I U 658/2020-52

30. 8. 20 21

Podpis pristojne
sodne osebe:

UPRAVNO SODIŠČE
REPUBLIKE SLOVENIJE

SODBA

V IMENU LJUDSTVA

Upravno sodišče Republike Slovenije je v senatu, ki so ga sestavljali višja sodnica in sodnika mag. Barbara Fajdiga Jadek kot predsednica ter dr. Damjan Gantar in Jure Likar kot člana,

ob sodelovanju Marije Simon kot zapisnikarice,

v upravnem sporu tožeče stranke:

zoper toženo stranko: **REPUBLIKA SLOVENIJA**, ki jo zastopa
Informacijski pooblaščenec, Dunajska 22, Ljubljana,

ob sodelovanju stranke z interesom: Republika Slovenija, ki jo zastopa Ministrstvo za
obrambo, Vojkova cesta 55, Ljubljana,

zaradi dostopa do informacij javnega značaja,

o tožbi proti odločbi Informacijskega pooblaščenca št. 090-77/2019/3 z dne
12. 4. 2019,

po dne 30. avgusta 2021 opravljeni javni glavni obravnavi, istega dne

RAZSODILO:

- I. Tožba se zavrne.
- II. Vsaka stranka trpi svoje stroške postopka.

OBRAZLOŽITEV

1. Prvostopenjski organ, to je Ministrstvo za obrambo, je v zadevi dostopa do informacij javnega značaja delno zavrnil zahtevo tožnice za vpogled v dokumente v zvezi z garažo št. na v Dostop je dovolil na ta način, da se v dokumentih prekrijejo varovani osebni podatki posameznika. Dovolil je vpogled v dokumente: „ugovor o koriščenju garaže – garažnog mesta“ z dne 14. 3. 1986, v prodajno pogodbo št. 1974/02-BM z dne 12. 9. 1995, v kupoprodajno pogodbo z dne 4. 6. 1996 ter v kupoprodajno pogodbo z dne 19. 4. 2000, pri čemer je pri vsakem dokumentu navedel, kateri podatki se prekrijejo. V tistem delu, v katerem je tožnica zahtevala dokumente v zvezi z garažo št. na i, je njeno zahtevo zavrnil.
2. V obrazložitvi odločbe prvostopenjski organ navaja, da je tožnica podala zahtevo za dostop do informacij javnega značaja in sicer za dokumentacijo o genezi lastništva dveh garaž, ki naj bi bili v lastništvu Republike Slovenije (Ministrstvo za obrambo Republike Slovenije, v nadaljevanju MORS) od leta 1991 ter istega leta odtujeni. Prvostopenjski organ ugotavlja, da zahtevana dokumentacija obstaja in da jo prvostopenjski organ poseduje. Vendar se dostop v dokumentacijo dovoli na način, da se v dokumentih prekrijejo varovani osebni podatki posameznikov. Med osebne podatke v konkretnem primeru spadajo podatki tistih posameznikov, ki niso zaposleni na MORS in uživajo varstvo po Zakonu o varstvu osebnih podatkov (v nadaljevanju ZVOP-1) in sodijo med osebne podatke v skladu s 1. točko 6. člena ZVOP-1. Prvostopenjski organ je ugotovil, da dokumenti v zvezi z garažo št. na , ki so tudi predmet zahteve, niso informacija javnega značaja, saj te garaže MORS ni imelo v upravljanju in zato tudi ne razpolaga z dokumenti o genezi lastništva na tej garaži.
3. Tožnica se je zoper prvostopenjsko odločbo pritožila, drugostopenjski organ pa je pritožbi delno ugodil in izpodbijano odločbo delno odpravil in odločil, da mora prvostopenjski organ tožnici v roku 31 dni od vročitve drugostopenjske odločbe posredovati fotokopijo „ugovora o koriščenju garaže – garažnog mesta“ z dne 14. 3. 1996 na način, da se ji posreduje podatek o imenu in priimku koristnika/zakupca ter fotokopijo prodajne pogodbe št. 1974/02-BM z dne 12. 9. 1995 na način, da se ji posreduje podatek o imenu in priimku kupca. Pri svoji odločitvi se drugostopenjski organ sklicuje na to, da je razkritje osebnih podatkov v postopku dostopa do informacij javnega značaja dopustno v primeru, ko gre za osebne podatke, ki hkrati pomenijo tudi podatke o porabi javnih sredstev ali podatke, povezane z opravljanjem javne funkcije ali delovnega razmerja javnega uslužbenca (prva alineja tretjega odstavka 6. člena Zakona o dostopu do informacij javnega značaja, v nadaljevanju ZDIJZ) ali ko organ odloči, da je treba podatke razkriti zaradi prevladujočega javnega interesa (drugi odstavek 6. člena ZDIJZ). V

konkretnem primeru so predmet presoje dokumenti, iz katerih izhaja geneza lastništva garaže Iz „ugovora o koriščenju garaže – garažnog mesta“ z dne 14. 3. 1986 izhaja, da je bil ta sklenjen med Odelenjem za izgradnjo i održavanje stavbenog fonda JNA Ljubljana (zakupodavac) ter koristnikom (zakupcom). Prav tako je bila prodajna pogodba št. 1974/02-BM z dne 12. 9. 1995 sklenjena med Ministrstvom za obrambo ter kupcem (fizično osebo), medtem ko sta bili kupoprodajni pogodbi z dne 4. 6. 1996 in 19. 4. 2000 sklenjeni med dvema fizičnima osebama. Podatke o razpolaganju z nepremičninami organa, to je podatke o oddaji nepremičnin v najem ali podatke o prodaji nepremičnin, je treba obravnavati kot podatke o ravnanju s stvarnim premoženjem in jih šteti kot javne. Poleg tega gre pri sklepanju tovrstnih pogodb za pravne posle s stvarnim premoženjem, ki med drugim vplivajo tudi na javnofinančne tokove. Samo na tak način je mogoče vršiti transparenten nadzor nad upravljanjem z javnimi sredstvi. Iz navedenega razloga drugostopenjski organ ugotavlja, da je prvostopenjski organ neupravičeno prekril ime in priimek zakupca v „ugovoru o koriščenju garaže – garažnog mesta“ ter ime in priimek kupca prodajne pogodbe z dne 12. 9. 1995. Gre namreč za razpolaganje s stvarnim premoženjem države, obenem pa ima to razpolaganje tudi vpliv na javnofinančne tokove, ki vplivajo na porabo javnih sredstev. Nasprotno pa meni drugostopenjski organ glede razkritja osebnih podatkov kupcev, to je fizičnih oseb v kupoprodajnih pogodbah z dne 4. 6. 1996 ter 19. 4. 2000, da gre za zasebnopravno razpolaganje fizičnih oseb z nepremičnino in njihovo razpolaganje ne zapade pod določbe ZDIJZ.

4. Tožnica v tožbi in njeni dopolnitvi navaja, da razkrivanje podatkov o najemništvu iz leta 1986 ni verodostojen dokaz, ker gre za listino, ki je samo kopija. Kot taka je podvržena raznim možnim sumljivim špekulacijam. Poleg tega ni podprta z evidenco iz ohranjenega „delovodnega protokola“ zadevnega pristojnega organa bivše JLA. Po tožničinem mnenju ni dokazana veriga najemništva oziroma lastništva navedene garaže. V nadaljevanju to svoje stališče tudi pojasnjuje. Obravnavana garaža je od leta 1991 menjala več uporabnikov in tudi prvostopenjski organ jo je vmes prodajal. Tožnica trdi, da obravnava garaža ni bila v letu 1986 dodeljena v najem osebi, za katero prvostopenjski organ zatrjuje, da je bila prvi najemnik garaže Po mnenju tožnice gre za nezakonito najemanje oziroma prodajanje garaže. Tožnica je bila v 90-ih letih zakonsko upravičena oziroma je imela predpravico do odkupa te garaže, ta odkup pa ji ni bil ponujen in ne omogočen in še dolga leta po tem ne, ko je dokazala prvotno prevaro s strani oficirja JLA, najemnika stanovanja z garažo ob stanovanjski menjavi leta 1991. Tožnica smiselno predlaga, da se izpodbijana odločba odpravi.
5. Tožena stranka v odgovoru na tožbo navaja, da se vse navedbe tožeče stranke iz tožbe in njene dopolnitve nanašajo na vsebino, ki naj bi izhajala iz dokumentov, ki

so bili tožnici z izpodbijano odločbo posredovani z delnim dostopom. Tožnica ne izpodbija ugotovitve dejanskega stanja, pravilnosti postopka ali zmotne uporabe materialnega prava glede konkretnega postopka dostopa do informacij javnega značaja. Ni pa predmet teh postopkov sama vsebina zahtevanih dokumentov, še manj pa pravilnost postopkov oziroma situacij, v katerih so ti nastali. Zaradi tega so tožbene navedbe neupoštevne. Tožena stranka predlaga, naj sodišče tožbo zavrne.

6. Sodišče je v postopek pritegnilo tudi stranko z interesom Ministrstvo za obrambo, ki v odgovoru na tožbo navaja, da je v skladu s 1. točko izreka izpodbijane odločbe Informacijskega pooblaščenca posredovalo fotokopijo „Ugovora o koriščenju garaže – garažnog mesta“ z dne 14. 3. 1986 ter fotokopijo prodajne pogodbe z dne 12. 9. 1995. Postopek dostopa do informacij javnega značaja je bil na ministrstvu zakonit. Stranka z interesom se strinja z navedbami Informacijskega pooblaščenca, kot izhajajo iz odgovora na tožbo.
7. Tožeča stranka v pripravljanih vlogah navaja, da je jasno, da vsebina dokumentov ni predmet postopkov dostopa do informacij javnega značaja. Izhaja pa iz same pojavne oblike spornega dokumenta in ne iz njegove vsebine. Po tem, ko je tožena tožeči stranki posredovala ime in priimek osebe, ki naj bi bila leta 1986 prvotni najemnik garaže, je hkrati potrjen sum, da gre za manipulacijo, bazirano na falsificiranih osnovnih podatkih o tej garaži. je prvotni najemnik stanovanja, kateremu je prvotno, hkrati s stanovanjem, pripadala neka druga garaža. Tožnica meni, da se je v vsakem primeru v zvezi z obravnavano garažo od leta 1991 manipuliralo in falsificiralo. Po mnenju tožnice gre pri „Ugovoru o koriščenju garaže – garažnog mesta“ z dne 14. 3. 1986 za javno listino, ki je lažni dokument. ni mogel biti leta 1986 prvotni zakupec garaže. Lažna listina je po mnenju tožnice nastala verjetno nekje po letu 1991 v izvedbi oficirja .
8. Sodišče je s sklepom I U 951/2019-28 z dne 10. 12. 2019 tožbo kot prepozno zavrglo. Tožnica je zoper navedeni sklep vložila pritožbo, Vrhovno sodišče RS pa je sklepom I Up 19/2020 z dne 27. 5. 2020 pritožbi ugodilo in navedeni sklep Upravnega sodišča RS razveljavilo ter zadevo vrnilo sodišču prve stopnje v nov postopek. V obrazložitvi je navedlo, da je prvostopenjsko sodišče ugotovilo, da je vročevalec 15. 4. 2019 poizkušal opraviti vročitev dokumenta - izpodbijane odločbe. Ker se osebna vročitev ni dala opraviti, je bilo v hišnem predalčniku tožnice puščeno sporočilo o prispeltem pismu, v katerem je bilo navedeno, da se pismo lahko osebno prevzame na pošti v roku 15 dni. Tožnica pisma v navedenem roku ni prevzela, zato je bila navedena odločba 3. 5. 2019 vložena v njen hišni predalčnik. Tožnica ne oporeka temu, da bi izpodbijano odločbo prejela v hišni predalčnik 3. 5. 2019, nasprotuje pa ugotovitvi prvostopenjskega sodišča, da naj bi

pred tem 15. 4. 2019 prejela sporočilo o prispelem pismu z opozorilom na posledice opustitve prevzema dokumenta na pošti. Kadar je doma, vsakodnevno prazni svoj hišni predalčnik, kar je storila tudi 15. 4. 2019. O pisanju je bila prvič obveščena 3. 5. 2019, ko je bilo pisanje puščeno v hišnem predalčniku in je menila, da rok za vložitev tožbe začne teči z naslednjim dnevom. V zvezi z zatrjevanimi nepravilnostmi predlaga vpogled v spis in zaslišanje [redacted] a, [redacted] in tožnice. Po mnenju Vrhovnega sodišča iz vsebine tožbe in okoliščin primera ne izhaja, da bi se tožnica zavedala ali morala zavedati, da je njena tožba lahko prepozna. V obravnavanem primeru je ključno, kdaj je bila izpodbijana odločba vročena tožnici in ker je to ključno, je prvostopenjsko sodišče s tem, ko v tej zvezi ni zagotovilo navedenega procesnega jamstva, poseglo v tožničin pravni položaj. V ponovljenem postopku se mora po navodilu Vrhovnega sodišča, sodišče prve stopnje ponovno opredeliti do tožničinih navedb v zvezi z nepravilnostmi pri vročanju izpodbijane odločbe in odločiti o izvedbi dokazov, ki jih je predlagala tožnica.

9. Sodišče je v navedeni zadevi dne 30. 8. 2021 opravilo glavno obravnavo, kjer je bilo tožnici pojasnjeno, da bo sodišče njeno tožbo štelo za pravočasno ter so ji bili na kratko obrazloženi razlogi za to. Nadalje jo je opozorilo, da je bilo z izpodbijano odločbo pravzaprav njeni zahtevi ugodeno, da pa iz njenih tožbenih navedb smiselno izhajal, da verjetno meni, da ji prvostopenjski organ ni dal na vpogled vse dokumentacije v zvezi z garažo [redacted] na [redacted] v [redacted] in naj v zvezi s tem natančneje obrazloži svoje tožbene navedbe.
10. Tožeča stranka je s tem v zvezi navedla, da to, kar ji je bilo poslano, ni bilo popolno, saj manjka osnovni podatek kvadrature garaže. Po njenem mnenju je velika verjetnost ponaredka listine. Na obravnavo je prinesla tudi novo pripravljeno vlogo, v kateri med drugim obsežno pojasnjuje, kaj se je dogajalo s sporno garažo, za dokument „Ugovor o koriščenju garaže – garažnog mesta“ z dne 14. 3. 1986 navaja, da temelji na spoznanju, da gre za akt ponarejanja, da je na njem izbrisan podatek o kvadraturi garaže, da se ni preverilo vpisnika prejetih in odposlanih zadev, ki ga je vodil stanovanjski organ JLA, da je bilo odprtih lastninskih vprašanj garaž v tem bloku doslej več, navaja številna vprašanja, ki se ji postavljajo v zvezi z dokumentom „Ugovor o koriščenju garaže – garažnog mesta“ z dne 14. 3. 1986, izraža dvom, da ne bi Ministrstvo za obrambo razpolagalo s podatkom o prvem najemniku stanovanja in garaže, omenja svojo tožbo zoper Ministrstvo za obrambo in se ji ne zdi prav, da je višje sodišče v tem sporu pritrdilo dokaznemu postopku nižjega sodišča. Meni, da je veriga prodajnih pogodb, na kateri se sklicujeta obe sodišči, kontaminirana.

11. Tožena stranka je na glavni obravnavi navedla, da tožeča stranka s podatkom o kvadraturi garaže razpolaga na podlagi kasnejših dokumentov, Informacijski pooblaščenec pa je odločal v okviru tožničine zahteve.
12. Stranka z interesom Ministrstvo za obrambo se glavne obravnave ni udeležila.
13. Sodišče je v dokaznem postopku vpogledalo listine upravnega spisa in listine A1 do A16 sodnega spisa. Tožnica je dokazni predlog za zaslišanje prič: I
in svoje zaslišanje na naroku dne 30. 8. 2021 umaknila.

K točki I izreka:

14. Tožba ni utemeljena.
15. Sodišče najprej pojasnjuje, da je tožničino tožbo štelo za pravočasno. Tožnica v pritožbi zoper sklep o zavrženju tožbe navaja, da dne 15. 4. 2019 v predalčniku ni prejela sporočila o prispelem pismu. S tem v zvezi navaja, da je naročnica časnika Delo in da dnevno vzame časopis iz predalčnika, pri tem pa pregleda tudi vso drugo pošto. Glede na velikost časnika bi bil hišni predalčnik v nekaj dneh poln in nadaljnje pošte sploh ne bi mogla sprejemati. Prav vsakič je tožnica na podlagi puščenega sporočila pisanje prevzela v 15 dnevnom roku na pošti, kar je razvidno iz sodnega spisa. Povsem logično je, da se tudi pismonošem dogajajo napake in tako napako je zagrešil v konkretni zadevi, saj iz sporočila ni razvidno, kaj je razlog, da osebna vročitev ni bila mogoča. Prav nekaj dni pred oddajo pritožbe pa je našla obvestilo, ki bi pa moralo biti puščeno v hišnem predalčniku njenega soseda. Tožnica trdi, da ne ve, zakaj 15. 4. 2019 pismonoša ni pozvonil pri njej in zakaj obvestilo ni bilo puščeno v njenem predalčniku. O obstoju spornega pisanja je bila prvič obveščena 3. 5. 2019, ko je bilo pisanje puščenem v njenem hišnem predalčniku, zato je menila, da rok za vložitev tožbe začne teči z naslednjim dnevom. V konkretnem primeru je bila torej s strani konkretnega poštnega delavca zagrešena napaka pri osebni vročanju pošiljke. Nelogično je, da bi se tožnica v takem postopku načrtno izogibala sodnim pisanjem.
16. Sodišče ugotavlja, da na te pritožbene navedbe tožena stranka ni odgovorila. Iz navedenega razloga sodišče šteje, da je glede tega dejansko stanje nesporno. Pri tem izhaja iz določila drugega odstavka 214. člena Zakona o pravnem postopku v zvezi z 22. členom Zakona o upravnem sporu (v nadaljevanju ZUS-1), ki določa, da se dejstva, ki jih stranka ne zanika ali jih zanika brez navajanja razlogov, štejejo

za priznana, razen če namen zanikanja teh dejstev izhaja iz siceršnjih navedb stranke. Sodišče na podlagi 214. člena ZPP šteje za dokazano, da je vročitev potekala tako, kot navaja tožeča stranka. Sodišče je zato štelo, da je tožba vložena pravočasno, ter je o tožbi odločalo po vsebini.

17. ZDIJZ v 4. členu določa, da je informacija javnega značaja informacija, ki izvira iz delovnega področja organa, nahaja pa se v obliki dokumenta, zadeve, dosjeja, registra, evidence ali drugega dokumentarnega gradiva, ki ga je organ izdelal sam, v sodelovanju z drugim organom, ali pridobil od drugih oseb. Iz navedenega določila torej izhaja, da je eden od pogojev, da je možno neko informacijo obravnavati kot informacijo javnega značaja, ta, da se mora nahajati v obliki dokumenta, zadeve, dosjeja, registra, evidence ali drugega dokumentarnega gradiva. Če se tak dokument ne nahaja, ga zavezanec prosilcu sploh ne more pokazati.
18. Prvostopenjski organ je po presoji sodišča tožnici pokazal dokumentacijo, s katero je razpolagal. Sodišče pojasnjuje, da se v postopkih v zvezi z dostopom do informacij javnega značaja ne ugotavlja, ali je vsebina zahtevane dokumentacije resnična ali je sporna in ali gre za lažno vsebino, saj to ni stvar postopka v zvezi z dostopom do informacij javnega značaja, je pa lahko to predmet kakšnega drugega postopka. Tožbene navedbe se nanašajo na nestrinjanje s samo vsebino dokumentacije, pravilnost vsebine pa ne more biti predmet postopka dostopa do informacij javnega značaja. Tožeča stranka pa tudi ni izkazala, da ji prvostopenjski organ kakšne dokumentacije, ki bi predstavljala informacijo javnega značaja, ne bi pokazal oziroma da bi ji kaj prikri. Tega ne navaja niti v tožbi niti v pripravljalnih vlogah skupaj z vsemi prilogami, vključno z zadnjo pripravljalno vlogo, ki jo je tožnica vložila na naroku za glavno obravnavo. V postopku v zvezi z dostopom do informacij javnega značaja je bistveno le to, ali zahtevani dokumenti obstajajo pri zavezancu ali ne in ali obstaja katera od izjem, zaradi katerih se lahko zahteva za dostop do informacij javnega značaja zavrne.
19. Ker je iz zgoraj navedenih razlogov odločitev tožene stranke pravilna, je sodišče na podlagi prvega odstavka 63. člena ZUS-1 tožbo zavrnilo.

K točki II izreka:

20. Tožnica je v pritožbenem postopku uveljavljala tudi vrnitev stroškov pritožbenega postopka. Vrhovno sodišče je v sklepu I Up 19/2020 z dne 27. 5. 2020 odločilo, da se odločitev o stroških pritožbenega postopka pridrži za končno odločbo. Ker tožnica v upravnem sporu ni uspela, trpi skladno s četrtem odstavkom 25. člena ZUS-1 sama svoje stroške postopka, zato je sodišče zahtevo za povrnitev stroškov postopka tožeče stranke zavrnilo. Tožnica je sicer vmes uspela s pritožbenim

postopkom in je bil prvoten sklep prvostopenjskega sodišča o zavrženju tožbe razveljavljen, vendar pa je temeljno pravilo pri presoji dolžnosti povračila pravnih stroškov načelo končnega uspeha v pravdi, ne pa uspešnost posameznih pravnih dejanj (tako izhaja tudi iz stališča Višjega sodišča v Ljubljani, sklep Cpg 680/2015 z dne 7. 10. 2015).

PRAVNI POUK:

Pritožba zoper to sodbo ni dovoljena (prvi odstavek 73. člena ZUS-1).

Ljubljana, 30. avgust 2021

Predsednica senata

mag. Barbara Fajdiga Jadek, l.r.

Ta prepis je soglasen z izvirnikom

Podpis pristojne sodne osebe: